

OVER GENT

Ik ga eens wat vertellen

Ik heb haast heel mijn leven in Brussel gewerkt, in een bank, in kostuum, met een stropdas en blinkende schoenen

Op een kantoor, met een stoel met wieletjes en een eigen stempel met mijn naam en mijn titel om onder mijn handtekening te zetten

Op een keer zeiden ze tegen mij: “Vanaf volgende maand gaat ge in Gent werken. Maar je moet er niet mee inzitten, we gaan u daarvoor wat meer betalen.

Rare jongens in die bank, maar kom, ik ging dus elke dag naar de Vlaanderenstraat in plaats van naar Brussel.

Dat was plezant, een kantoor met zicht op wat Griekse restaurants, het dak van de Nationale Bank en St Baafs.

Ze hadden mij wel goed bij de neus, ze maakten mij verantwoordelijk voor het alarm. Als tram 1 daar 's avonds laat wat te snel door de straat reed ging dat alarm af en belden ze mij thuis vanuit Brussel.

“Monsieur, il y a un voleur et il y a du feu.” Ik zei “Ja, 't is al goed, die dief is aan het barbecueën, k ben al op weg.

Ik kwam daar aan en er stond er al een busje van de flikken en een bende pompiers mee eren bijl.

“Mijnheer moeten we de deur inslaan? “

Ik zei: “Nee nee, ik heb de sleutel, ik zal de deur wel openmaken. Ik zou de dag daarna in de tocht gezeten hebben.

En dan zei er één van die politiemannen tegen mij: “Gaat gij eens kijken of dat die dief niet op zolder zit.” Ge ziet dat van hier. Ik heb ze laten voor gaan.

We hadden daar ook een bancontact in ons façade. Dat moet dus regelmatig mee geld gevuld worden. Normaal was da voor een collega, maar hij was ziek, dus ik deed dat eens in zijn plaats. Wij mee twee, gelijk twee groten, naar de Nationale Bank, dat was daar aan dat parkje waar dat de broers van Eyck zitten. Voor 8 miljoen, in briefjes van 1000 frank. Ik krijg door zo 8 pakken van de grootte van een baksteen. Ik had dat nog nooit gedaan dus ik vraag aan de man achter dat kogelvrij glas of dat hij geen zakje had. Hij had dat niet. Ik heb dan maar de ceintuur van mijne mantel hard aangespannen en die acht bakstenen in mijn kleren gestoken.

Terug in de Vlaanderenstraat begin ik dat machine te laden, hup, dat alarm gaat af. Ge moest dat vullen vanop straat, onmiddellijk drie combi's rond mij. En het is niet te geloven. Ik zei tegen die politiemannen “'t Is niets ik werk hier”. Die geloofden mij, en zonder zelfs mijn pas te vragen reden ze ween weg. Dat moet geweest zijn omdat ik Gents spreek, ik zag er toen ook al niet naar uit alsof ik in een bank werkte

“Wordt Vervolgd “zouden ze zeggen in de gazette van de Gentse sossieteit, maar eerst een liedje, op een muziekje, geschreven door Jean Marie Aerts, de Jean Marie Aerts

Tristesza

Muziek: Jean Marie Aerts

Der is weer één van mijn maten dood.
Mijn haar wordt dunner, mijn orens groot.
De bergaf wordt ge nooit gewend.
Maar 'k woon wel in Gent.

Wie is dat nu were, ken ik hem?
Heet hij Willem of Methusalem?
Scheef geschoren en een plat accent;
gelijktekik van Gent.

't Es in gent al geen goud da blinkt.
Ge vindt zere een putje da stinkt
't Es een wilde blomme, nooit getemd.
Gent es mijn gent

In Gent braaf op school gezeten,
wel met graszoden naar de flikken gesmeten.
Spreek van mijn Gent geen kwaad
't Es waar mijn bed staatstaat.

Recalcitrant, soms ambetant.
De lollen vet en aangebrand.
Niets zonder hart, meestal met verstand.

Gent.

'k Ben were mijn sleutels kwijt..
En mijn dingies, waar heb ik dat gelegd?
De bergaf wordt ge nooit gewend.
Maar 'k woon wel in Gent.